

Општинском суду Ваљево
за
Окружни суд Ваљево

Против пресуде Општинског суда у Ваљеву
К.бр. 184/03 од 23. априла 2003. окривљени Перић Миле изјављује:

Жалбу

Жалбу подносим по свим основама по којима се жалба може изјавити.

“**М**ој утисак је да је овај случај на опасној ивици вербалног деликта. Једног дана ћемо сви (ваљда) хладније главе друкчије посматрати све што се збивало у време ванредног стања. Не браним оно што је учинио господин Перић, штавише – не допада ми се, али не смем да оспоравам његово право да свој протест испољава на начин по сопственом избору. Суд је проценио да то заслужује казну. Можда ће неки други, виши суд проценити другачије. Кад год држава наступа као заступник неког свог функционера, увек постоји опипљива опасност да страда слабија страна, а у држави у којој су демократске институције слабе, то је обичан грађанин. Мој став је да личност која је оштећена написима, или на било који други начин у медијима, и на Интернету, требало да сатисфакцију потражи подношењем приватне тужбе – рекао је један од оних којима је народ дао мандат да законе пишу и бришу.”

Цитат коментара главног претреса од стране Предрага Савића, посланика Скупштине Државне заједнице Србије и Црне Горе, дат 23. априла а објављен 6. маја 2003. у броју 367 Ревизије 92, на страници 21, према писању Гордане Бранковић.

Надам се да ће Окружни суд у правној ствари која ми је стављена на терет, а у основи сасвим вербално-политичкој - са данашње релативне дистанце у односу на недавно ванредно стање, тешку психозу полицијске државе, систематску репресију над демократским установама, грађанским правима и политичким слободама, укључујући чак егзистенцијално застрашивање независних судија, њихова хапшења и прогон уз оркестрирани медијски притисак на судове – *барем данас бити професионално, историјски и политички дорастао ауторитарним изазовима идеолошког и страначког уплива владајућег режима.*

Очекујем да ће Окружни суд укинути првостепену пресуду и одбацити ждановљевску оптужницу против мене - као анахрону, политикантску или можда чак личну злоупотребу домаћег правосуђа; као веома штетну по процес опоравка међународног угледа Републике Србије; и као тешку увреду за све њене слободномислеће грађане. Пред вама није само случај добронамерног човека кога политичка инквизиција проглашава криминалцем, већ универзалнији случај одбране нападнутог грађанског права на критику власти.

Грађанима у истински слободним друштвима никада се не ограничава право да критикују власт. Изражавање критичких политичких идеја мора бити слободно чак и за време ванредног стања, у противном нас из демократије одводе у диктатуру или тиранију. Стил и речник, дакле форма политичке критике није и не сме бити пресудна; важна је само садржина, суштина критичке поруке. Ово је демократски аксиом: степен слободе говора првенствено се мери толеранцијом према ставовима и изразима који су непопуларни, па чак и увредљиви за носиоце власти! Зато истински демократске државе у својим законима немају арбитрарна ограничења слободе говора или било шта што је налик чл. 98 КЗРС. Тај члан је у тој мери нејасно формулисан да је очигледно да прикрива задржавање вербалног деликта. Његово постојање је – некад било и данас остало – стриктно срачунато на ућуткивање, укроћивање и кажњавање противника режима. Цивилизацијски је неприхватљиво и сведочи о инкарнацији стаљинистичких авети да понеки лакомислени јавни тужилац и данас употреби исти тај члан КЗРС за ућуткивање критичара Д(О)С-а, на потпуно исти начин на који је деценијама раније употребљаван за “очувања лика и дела“ Слободана Милошевића, а пре њега многобројних других комунистичких властодржаца. То је срамно.

Имам утисак да су за време Милошевића судије биле храбрије: новинара Милована Бркића судије су током деведестих година чак у три наврата ослобађале оптужбе по чл. 98 ст.1 КЗРС за “повреду угледа Републике Србије“, тј. Слободана Милошевића! Иако је лицемерно, а у најмању руку врло необично што се данашњи “демократски“ властодршци служе Милошевићевим антидемократским законом, нешто им се мора признати: да су знатно ефикаснији али и транспарентнији од својих претходника, обзиром да су благовремено учинили све да јавно - чак и пред ТВ камерама и од стране патолошких личности - затупљују дух судског позива, сламају кичму судске независности, да оклевећу, застраше или корумпирају српско судство. Истина је и да судије “нису биле раде кавзи“.

Данашњи властодржци су у тој мери макијавелистички безобзирни да је тек њима пошло за руком да остваре Титов недосањани сан од пре тридесет година, изречен током “обрачуна“ са тзв. српским либералима: “Судије не смеју да се држе закона ко пијан плота“...

За очекивати је да би после наредне политичке промене на врху власти могла уследити иста она контроверзна судијска одговорност као над онима који су лакомислено примењивали поједине одредбе злогласног закона о информисању из последње две године Милошевићевог режима.

Какав режим затвара библиотекара због писања против власти!? Какав је психолошки и стручни профил његовог тужиоца, какав полиције која хапси, какав судија које притварају и осуђују? И каква је то порука светској и домаћој јавности!?

Годинама сам јавно говорио, оштро писао и деловао против ауторитарног Милошевићевог режима – без икаквих последица! За време личне власти Јосипа Броза Тита, пре више од 23 године, судија за прекршаје осудио ме је новчано јер сам “вређао друштвено-политичко уређење Југославије“ али ме озлоглашени комунисти, за разлику од Д(О)С-оваца због тога нису затворили, били су толерантнији! И ко је онда, историјски посматрано, овде склонији диктатури и тиранији, изигравању принципа, злоупотреби права и кршењу уставних слобода!? Још једно питање: чије је тужилаштво и судство било мудрије и промућурије ако можда није било и независније и професионалније?

“**Н**аш закон, као ни један други у свету, не познаје институт превентивног хапшења у оним случајевима где постоји извесност о накнадном подизању оптужнице. - У оваквим случајевима постоји и кривична одговорност државних органа, пре свега министра полиције Душана Михајловића, али и Наташе Мићић, која је у више наврата кршила Устав. Међутим, они су се од тог заштитили јер су на места јавних тужилаца који су надлежни за покретање поступка поставили своје људе. За незаконито хапшење предвиђене су казне затвора у трајању од најмање пет година па би једног дана Михајловић могао да буде осуђен на хиљаду година робије.“

Цитат професора Правног факултета у Београду, др. Косте Чавошког, објављен у дневној новини Курир, од 17. јуна 2003. на другој страни.

Са ширег аспекта посматрано, права сврха мог притварања и осуде била је суштински антидемократско и друштвено опасно онемогућавање политичке критике власти. Циљ је јасан: да постигне ефекат застрашивања код свакога ко се усуђује да критикује Д(О)С-овску власт, да се прошири вест како нам је боље да убудуће сами себе силом ућуткујемо, пре него што нас власт ућутка својом силом. У истински слободном и демократском друштву свака власт, била она извршна, правосудна или законодавна, никада не би посегла за репресивним мерама у циљу ућуткивања својих критичара – нити би иједан частан човек пристао да у томе учествује.

У другој половини марта 2003. раније постојеће садржаје на Web сајту “Ваљевски педери он-лајн“ допунио сам са два прилога у којима сам се на сатиричан начин бавио критиком тада актуелних политичких појава, личности, а затим полицијске, судске и политичке злоупотребе ванредног стања у сврху угрожавања слободе медија на примеру забране рада локалне ТВ Марш. Убрзо сам додао још један текст у коме сам критички указао на програмске пропусте једне друге ТВ станице, којој ваљевско тужилаштво толерише чак и пиратерију ТВ програма и ширење националне нетрпељивости, дела која би требало гонити по службеној дужности. Последица овакве моје политичке критике као и критике полиције и тужилаштва уследила је петог априла са хапшењем, незаконитим притварањем а касније и правно неутемељеним продужавањем притвора - иако сам још у полицији одмах признао ауторство над спорним текстовима и самоиницијативно понудио и пружио сва битна обавештења и доказе о томе.

Какав би се закључак наметнуо сваком ко је оптужен и ухапшен убрзо пошто је наљутио локалног шефа полиције и тужиоца, укључујући и шефове њихових странака!? Тим пре ако шеф локалне полиције иза себе има криминалну прошлост у облику правоснажне пресуде за два кривична дела, док против јавног тужиоца сами грађани јавно прикупљају доказе да би га сменили а према изјави ухапшеног судије против истог тужиоца покренут је поступак због наводног фалсификата, злоупотребе закона и службеног положаја!? И шта ја треба да мислим о општини, правосуђу и о држави са таквим државним службеницима, о њиховој професионалној етици и мотивацији у поступку против мене!?

Неко ко због криминалне прошлости и уписа у кривичну евиденцију не би могао да добије дозволу да носи ловачку пушку нити да лови зечеве, од Д(О)С-а добија дозволу да у Ваљеву лови и затвара људе, међу њима и мене, командујући при томе стотином до зуба наоружаних људи!

Због тога и свега што сам чуо, видео и доживео, ја данас чврсто верујем како су патолошки покварени, сујетни и осветољубиви моћници из врха локалне власти, тужилаштва и полиције - а због моје оштре критике њиховог рада - односно *нерада* - у знак освете против мене применили подмуклу полицијско-правосудну одмазду коју и дан-данас мимикријски прикривају правним фразама, параграфима, заменом теза, исконструисаном и апсурдном оптужбом о “повреди угледа Републике Србије“, иза чега, наравно, не стоји ништа друго осим малограђанског морала, срамних личних и страначких интереса.

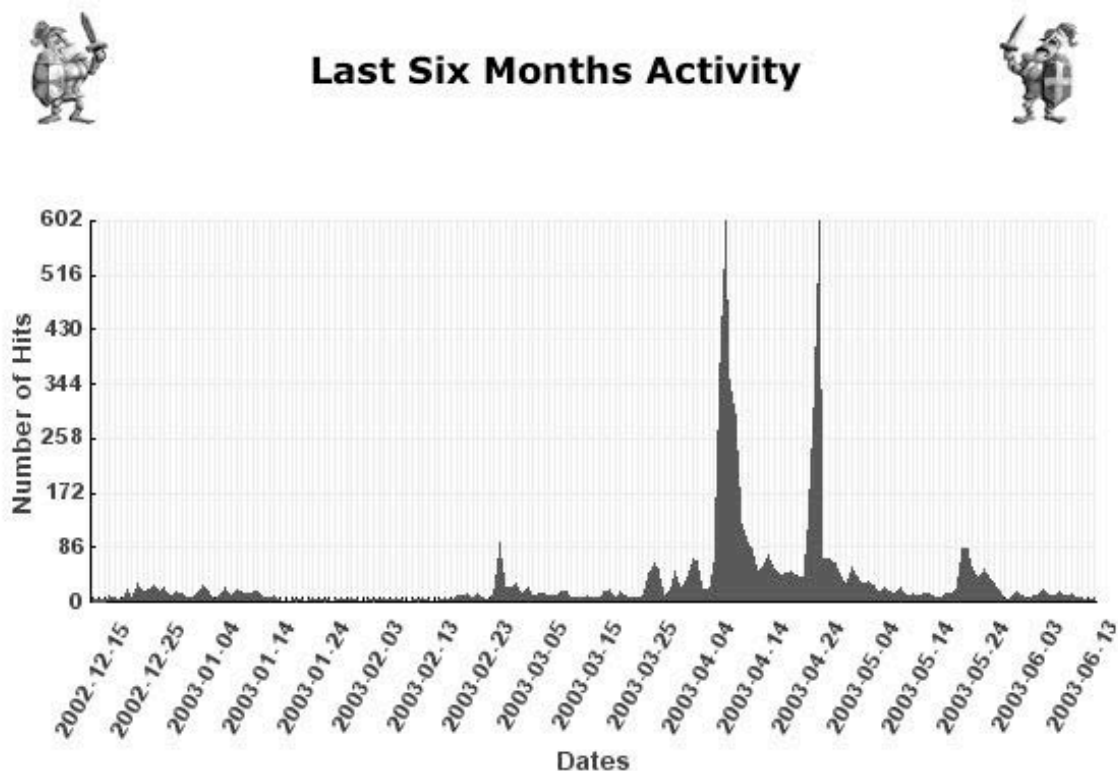
На жалост, дошао сам и до уверења да *ваљевски суд више није никаква препрека за оне који су одлучни да злоупотребе правосудни систем за остваривање личних или групних ниских циљева* на штету интереса јавности и обичних грађана.

За претходне две године постојања, значи пре мог писања и “емитовања” спорног текста који на још неутврђени начин јавно исмејава и вређа владу Републике Србије, дакле закључно са петим априлом 2003. године, Web сајт “Ваљевски педери он-лајн” (<http://valjevo.edithispage.com>) посетило је мање од 5.000 посетилаца. То је у просеку мање од десет посетилаца дневно, од чега је мање од половине било из ондашње Југославије.

На овом месту подсећам на извесне недовољно познате технолошке финесе које могу бити битне за суд: овде је реч о америчком Web сајту – а не о домаћем – и о томе да је спорни текст написан и привремено смештен а тиме учињен (тек) и потенцијално доступним јавности – што још не значи и да је објављен или “емитован” - са рачунара за који је у истрази непобитно утврђено да се налази у Сједињеним Америчким Државама. Одатле се спорни текст и дан-данас публикује, али само на лични захтев заинтересованих корисника Web сервиса Интернета.

Од тренутка објављивања “увредљивог” текста па до тренутка мог притварања, дакле током двадесетак дана друге половине марта и прве недеље априла, поменути Web сајт је због незнатно повећаног али уочљивог интересовања корисника Интернета посетило још око 500 посетилаца (око 25 дневно). Међу њима највише је оних из иностранства, али ту треба рачунати и многобројне посете са рачунара органа истраге тј. полиције, који припадају влади Републике Србије.

У следећих двадесет дана, од мог хашшења па до суђења, тужилаштво и полиција самоиницијативно обавештавају новинаре а тиме медије и најширу јавност о постојању “Ваљевских педера он-лајн”, па поменути Web сајт посећује десетоструко више, чак 5.000 нових посетилаца (у просеку око 250 дневно, близу 11.000 укупно!). Дакле, за три недеље било је још онолико посетилаца колико за целе претходне две године постојања! О овде изнетим подацима може да посведочи јавно доступна статистичка анализа дневнички забележених Интернет посета Web сајту “Ваљевски педери он-лајн” током шестомесечног периода, приказана у облику нумеричке табеле и графикона (слика испод) а која се може пронаћи на Интернет адреси: <http://counter39.bravenet.com/index.php?id=334920&type=statgraph&zone=sixmonth&password=&lookup=>

Counter Name: homevaljevo

010713
Bravenet.com

На графикону су више него јасно уочљиви нагли скокови посета тзв. пикови, и то до 600 дневно, непосредно после сваког новинарског и медијског приказа значајних догађаја у процесу против мене: саопштења о притварању (око 7. априла), извештаја са суђења (око 23. априла) и чланка у НИИ-у (око 22. маја). Зашто је учињена тако изузетно ефикасна популаризација увреда из спорног текста ако је тужилаштво стварно имало за циљ заштиту угледа владе Републике Србије? Да ли је тужилаштво смерало нешто сасвим друго, компромитовање владе Републике Србије или можда политички мотивисану одмазду надамном?

Наводе из увреде из текста који је дотле познат свега самој десетини Ваљеваца и стотини становника Србије, после ове непромишљене (или лукаво прачунате?) медијске интервенције тужилаштва и полиције постаје познат десетоструко већој Интернет публици али још и стотинама хиљада читалаца домаћих дневних новина које су извештавале о истрази, оптужници и процесу против мене. Додатно, ово је био јасан аларм

дипломатским представништвима али и многобројним домаћим и међународним организацијама за заштиту грађанских права и људских слобода, аларм да је Србија на “добром путу” репресије и тоталитаризма.

Из наведених нумеричких података недвосмислено произилази да је до тренутка (промишљеног или непромишљеног) отпочињања активности тужилаштва и полиције у вези дела које ми се ставља на терет, моје дело имало одлике незнатности или одсуства штетних последица а да би за касније настале евентуалне штетне последице одговорност требала бити приписана другим лицима. Надам се да су се тиме стекли разлози за позитивно правно тумачење према којем “није кривично дело оно дело које, иако садржи обележје кривичног дела одређеног законом, представља незнатну друштвену опасност због малог значаја и због незнатности или одсутности штетних последица”.

Виспреној особи намеће се следеће питање: Ко је у ствари имао намеру да јавно увреди, компромитује или изложи порузи владу Републике Србије? Тужилаштво или тужени? Зашто је и ко је од комарца направио магарца, од малог проблема локалног нивоа направио велики и национални? Ко је, прилично неуобичајено за неког са наводно добрим намерама према угледу “оштећених” – страховито ефикасно умножио поменуте “увреде” по страницама скоро свих домаћих медија? Зашто се и ко се удворички осветољубиво и стаљинистички бескрупулозно дохватио вербалног деликта, исконструисане, натегнуте и логички неодрживе оптужнице? Ко је прибегао правном насиљу над људским и грађанским слободама, као и репресији над “новооткривеним државним непријатељем” и тиме нанео значајну штету међународном угледу владе Републике Србије, а чији “углед” је наводно намеравао да заштити? Збиља, тужилаштво или тужени?

Цитирам први одломак из мог текста објављеног на Интернету а у којем је тужилаштво успело да пронађе разлог да ме кривично терети за јавно ругање влади Републике Србије и њеном председнику: “Српски педери подржавају ДОС (Реформе), сарадњу са Хашким трибуналом и колонијалну владу клонова др. Зорана Ђинђића. Српски педери су за денацификацију Србије и улазак у НАТО. Српски педери нимало не подржавају др. Војислава Коштуницу. Само српско-америчке зомбије...” И у оптужници и на главном претресу остало је у потпуности неутврђено на који начин, кога конкретно и чиме овде јавно исмевам и вређам владу Републике Србије. Током боравка у притвору моја породица је добила пуну моралну подршку од др. Војислава Коштунице, као и понуду за сваку другу помоћ. С друге стране, покојни др. Зоран Ђинђић, као бивши премијер и умрло лице, не може бити предмет судске заштите по службеној дужности осим по приватној тужби брачног друга, блиског сродника или члана породице. Колико је мени познато такво је, барем до сада, било правило са становишта судске праксе, чиме не треба искључити евентуалне покушаје Д(О)С-а да судску праксу измени у складу са дневним потребама.

За претпоставити је да се тужилаштво овде “јављала” или подразумевала увреда, али би то без експлицитног образложења и пажљиве логичке провере од стране суда требало бити прихваћено као само једна од могућих личних импресија а не као ваљани правни доказ. На пример, то што (неки) српски педери подржавају ДОС (итд.) још не значи да су и педери сви који подржавају ДОС! Елементарна грешка у закључивању коју је овом приликом тужилаштво учинило некада је била проучавана још у првом разреду гимназије у оквиру предмета Логика или Наука о ваљаном мишљењу. Апсурдна је и потпуно неутврђена, тј. од стране суда је априорно прихваћена тврдња из изреке оптужног предлога да сам “са свог рачунара на Интернет сајт емитовао текстове у којима вређа(м) и излаже(м) порузи” зато што не стоји тврдња о емитовању. Web сервис Интернета просто не функционисао ни на описан ни на приближан начин којим се тужилаштво користи у образлагању и квалификацији кривичног дела. Тужилаштво неће бити могуће да пронађе квалификованог сведока који би посведочио о “емитовању”. Тврдња из оптужног предлога да сам дело које ми се ставља на терет извршио “у Петници” представља потпуни фалсификат и произвољност која није истинита нити је утемељена на изјавама сведока или на доказима.

Сада цитирам други одломак из мог текста а којим ме тужилаштво терети за јавно ругање влади Републике Србије и њеном председнику: “Одмах после погибије српског премијера изабран је нови који јесте интелектуална увреда за свог претходника, али ће зато бити још склонији нама педерима”. Као у случају са ранијим цитатом, ни у оптужном предлогу ни на главном претресу, није ни покушано да се експлицитно утврди на који начин, кога конкретно и чиме јавно исмејавам и вређам. Суд је постојање моје “увреде” прихватио априорно. Такође, из нејасних разлога тужилаштво и суд у потпуности су игнорисали постојање свакодневних примера сличног или знатно оштријег стила јавне критике српске владе. Многобројни су примери присуства “увреда” владе Републике Србије у масовним медијима јавно доступним у Ваљево, укључујући и Интернет. Претпостављам да је тужилаштво била “увредљива” моја синтагма “изабран нови који јесте интелектуална увреда за свог претходника”. Ако је стварно тако, како онда објаснити одсуство службене реакције на неколицину недавних, стилски много оштријих, а јавно изречених негативних ставова других аутора о интелектуалним, професионалним, демократским и патриотским капацитетима српске владе или њеног премијера (следи неколико случајно одабраних цитата из штампе и са Интернета):

“Премијер Живковић представља извињење науке што није темељније обрађен утицај љутих папричица на генетске мутације. Овај патолошки оратор, темељно образован посредством новина, укрштеница и квизова... Видљив напор да буде паметан, спречава га у тој племенитој намери. Амбиција да буде духовит, сурвава се до нивоа смешног. То што Живковић има гађе, дрес и број Марадоне, не чини га Марадонем. ... Њему су неопходни

преводиоци за све живе језике и приде два најпознатија мртва. Нико тачно не зна шта је специјалност логореичног демагога... *власника прворазредног темперамента и другоразредног интелекта.*"

Цитат из колумне Александра Тијанића посвећене Зорану Живковићу, председнику Владе Србије, а објављеној у НИИ бр. 2732 од 8. маја 2003. на страници 15.

Е, да да Бог да падне ова Влада, да дође стварно нека влада из народа, да дођу неки стручни људи..."

Цитат из интервјуа Владике Атанасија о демократској природи и стручности Владе Србије, објављеног у Погледима број 257, мај 2003. на страници 14.

Премијер Ђинђић није убијен због борбе против криминала, већ због антисрпског деловања и првенствено због испоручивања Срба Хагу. ... Није више могао тако безусловно и сервилно да извршава захтеве запада па је управо том западу постао сметња. ... У циљу спасавања ДОС-ове марионетске власти, муњевито је уведено ванредно стање са веома широком лезезом забрана... али је много већа "корист" што је дошло до новинарске самоцензуре која је најефикаснији метод у спровођењу новог облика "демократске диктатуре"."

Цитат из чланка "Убиство Ђинђића из другог угла", политичког аналитичара Звонимира Трајковића, објављеног на Интернету 25. марта и 14. априла 2003. и доступног на URL адреси www.trajkovic.co.yu

Не знам због чега ови пилићари, ове јајаре које су сада на власти од Ђинђића праве светца. Зашто не испричају праву причу?"

Цитат из интервјуа Боре Ђорђевића објављеног у часопису Огледало, број 1 из јуна 2003. на страници 21.

“Скупљачи прљавог веша“

Крупан редакцијски натпис изнад групне фотографије председника и чланова Владе Србије, објављено на насловној страни НИИ-а од 22. маја 2003.

Цитирам трећи и завршни одломак из мог текста којим ме тужилаштво терети за јавно ругање влади Републике Србије и њеном председнику: “ТУГА У НАШИМ СРЦИМА: НАЈВЕЋЕГ СРПСКОГ ПЕДЕРА УБИЛА РОЂЕНА ПОЛИЦИЈА, А ПОСМРТНО СРАМОТЕ РОЂЕНИ САБОРЦИ”. Као у случају са ранијим цитатима, ни у оптужном предлогу ни на главном претресу, није ни покушано да се експлицитно утврди на који начин, кога конкретно и чиме јавно исмејавам и како вређам углед Републике Србије. Суд је постојање и ове моје “увреде” прихватио априорно, без објашњења и логичке провере. Подсећам на апсурдност овог дела оптужбе: није баш уобичајено да мртво лице може бити члан па тако ни премијер владе, па тако отпада и тужиочева потреба да убијеног премијера штити од увреде по службеној дужности. Поступак тужиоца би могао бити оправдан једино случају званичног признавања култа мртвих и култа личности као државних идеологија. Што од Д(О)С-а не би било нарочито изненађење.

Подсећам Окружни суд да сам на главном претресу судији уручио доказе о крајње сумњивој пристрасности и селективној примени закона од стране тужилаштва, доказући њима да су језик и стил који ми ставља на терет у широкој јавној употреби у расправама о политичким стварима и да баш никоме осим ваљевском тужиоцу није пало на памет да због тога било кога затвара и суди. Поменути доказима сам одбијао наводну увреду употребом синтагме “колонијална влада” (дневне новине Блиц од 20. априла, текст под насловом “Поносна колонија”) у којима аутор Горан Бабић Србију експлицитно назива колонијом. Другим прилогом сам одбијао оправданост оптужбе за наводну увреду везану за употребу речи “педери” (НИИ од 10. априла, стране 58 и 59) где се под насловом “Ништа испод појаса” преносе илустрације из новосадског хомосексуалног часописа Дечко и износи податак да су у рубрици “Gay (што значи педерска икона” објављене препознатљиве голишаве илустрације у женском вешу са ликовима подпредседника владе Републике Србије Чедомира Јовановића, тадашњег председника Црне Горе Мила Ђукановића и других високих политичара. У најмању руку је необично да ни у једном од ових повода тужилац није службено реаговао с намером да казни “повреду угледа Републике Србије или друге републике у саставу СРЈ”. Овакву недоследност је судија на главном претресу брзополетно покушала да оправда наводним тужиочевим недостатком времена, изражавајући претпоставку да се тужиочева реакција тек може очекивати. Прошла су скоро два месеца и тужилаштво још ћути. За исто оно за шта тужилаштво мене оптужује, они немају храбрости (или пре личног интереса) да оптуже друге.

За мене је то несумњив доказ - не о правној дискриминацији - већ о томе да су оптужбе против мене биле у потпуности произвољне, лажне и исконструисане. И могуће једино у Ваљеву.

По мом скромном лаичком мишљењу а у вези свега наведеног имам утисак да је прекршен темељни правни принцип *in dubio pro reo* тј. “ако у кривичном поступку битне чињенице нису довољно утврђене у вези одговорности окривљеног, у сумњи се имају тумачити повољније за оптуженог”.

Здравом разуму не сме бити прихватљиво да се на почетку XXI века (скоро три године после свргавања ауторитарног и недемократског режима Слободана Милошевића, тачно педесет година после смрти Стаљина и стаљинизма) нечије независно и критичко размишљање о власти, исмејавање властодржачких грешака и сатирично писање о политичким приликама – а то значи и интелектуално дело - несувислом оптужницом и исконструисаном судском пресудом производи у кривично, тј. друштвено опасно дело. Неконтролисана “борбена готовост” делова тужилаштва, полиције и суда, да притварањем и претњом затворске казне ограничавају људске и интелектуалне слободе својих критичара, њихова *спремност да сузбијају природно право грађана на критику власти са покушајем каналисања друштвене критике у за њих “прихватљиве” стилске и књижевне облике - није ништа друго до поуздан симптом дубоке социјалне патологије у самој сржи актуелне власти* и претходница много веће репресије која ће уследити.

Не само по мом већ и по стручном мишљењу консултованих домаћих правних експерата и експерата УН и ЕУ, није тачно да је друштвено опасно дело које ми се ставља на терет. Тешко је отети се утиску да је неупоредиво више друштвено опасан управо онај државни службеник ко у данашњем времену стварно верује да у мом писању има довољно разлога за деветнаестодневно притварање “обзиром да постоји сумња да би својим даљим боравком на слободи угрозио безбедност других грађана и безбедност Републике” (из Решења КУ. 244/03 МУП Ваљево, 06.04.2003.). Дубоко сам уверен да у сваком нормалном друштву и правној држави такав службеник не би ни био субјект нечије жалбе, чак ни евентуалног судског разматрања његове одговорности за политичку или личну злоупотребу закона и суда, већ да би био субјект психијатријског проучавања и лечења.

О каквом је друштвеном уређењу у Србији реч ако не о тоталитарној диктатури и да ли се о условима за поштено суђење уопште може говорити - ако полиција са неистинитим саопштењима за јавност, под лажном оптужбом или противзаконито хапси судије и тужиоце; ако полиција у прикупљању доказа потпуно произвољно и без законом предвиђених овлашћења крши Уставом загарантована права и некажњено чини кривично дело (Чл. 72 КЗС, неповредивост и тајност писма); ако тужилаштво на то не реагује већ, напротив, осино и јавно користи срамно прикупљене доказе, а Општински суд у својој пресуди не сме да предузме ништа друго него да такве поступке изричито правда “неопходноћу за вођење кривичног поступка“!? Да ли је фер суђење оно током којег у казну не сме да се обрачуна време проведено у притвору?!

Имам осећање моралне обавезе да опростим и разумем судију Општинског суда, по много чему коректну особу, али која је ипак под великим притиском донела првостепену пресуду којом се даље повређују моја људска и уставна права, а пружа опрост грехова савременој инквизицији из Д(О)С-а. Опроштај не значи и заборав. Лично, политичко, информационо-технолошко и професионално неискуство као и егзистенцијални страх судије - самохране мајке - можда су били једини разлози због којих је одабрана да суди у овој ствари и која у психози ванредног стања, претњи и прогона судија вероватно није имала другог избора осим да донесе једну вероватно изнуђену а у основи срамну пресуду против мене.

Ову жалбу пишем и због једног посебног разлога: да би у архиви ваљевског суда, ради неких будућих проучавања и евентуалних мера, остало још једно сведочанство са јасно забележеним именима оних - који су макар по мом дубоком личном уверењу - својим чињењем или нечињењем, потпуно свесно учествовали у досадашњем политички мотивисаном процесу и полицијско-тужилачкој одмазди и државној репресији против мене као јавног и страначки независног критичара владајућег режима и који су тиме на моју штету злоупотребили своја службена овлашћења и изиграли поверење грађана:

1. Због незаконитог оптуживања, претреса стана, притварања и кршења грађанских, политичких и уставом загарантованих слобода, због угрожавања сигурности, изношења фалсификованих или доказа непоткрепљеним тврдњи, због увреде личног достојанства и клевете путем медија, због повреде професионалног угледа, као што произилази из захтева тужилаштва за спровођење истраге, одређивање и продужење притвора и из оптужног предлога и изјава на главном претресу; очекујем да се упамте имена следећих јавних тужилаца: *Зоран Обрадовић, Слађана Јосиповић и Небојша Јанковић.*
2. Због кршења грађанских, политичких и уставом загарантованих слобода, због неовлашћеног отварања пошиљки и повреде тајности писма, као што произилази из доказа изнетих на главном претресу и завршне речи мог браниоца Радомира Спасојевића; очекујем да се упамте имена следећих полицајаца: *пуковник полиције Милан Јанковић и двојица њему познатих инспектора полиције из Београда.*
3. Због кршења грађанских, политичких и уставом загарантованих слобода, због незаконитог или неправилног притварања и продужења притвора, као што то недвосмислено произилази из више жалби мојих бранилаца Саше Алексића и Радомира Спасојевића; очекујем да се упамте имена следећих судија: *Милан Алексић, Небојша Поповић, Весна Јанковић, Драгана Тадић-Петровић, Вељко Марић, Миодраг Вићентијевић и Драган Обрадовић.*

То су била имена људи који су учествовали у поступку против мене, али међу којима (још увек) нема имена правих и најзаслужнијих за мој прогон, нема страначких инспиратора и политички утицајних

налогодаваца. По мом субјективном утиску који је јасно уобличен током кафкијанског процеса који је у Ваљево вођен против мене, наведена лица имају следеће психо-социјалне карактеристике: недовољно јасно изражен осећај за социјалну и професионалну етику; бојажљиво артикулисан лични интегритет и храброст; то су моћни људи са великим личним амбицијама и релативним помањкањем одговорности, толеранције и свести о интересима најшире јавности; послушни јавни службеници са неразвијеним демократским капацитетом.

Ти и такви људи су мене - иако политички пасивног, мирног и породичног човека, неосуђиваног управника библиотеке, лично и професионално задубљеног у свет књига, знања и информација, стопроцентно несклоног криминалном понашању - они су дакле мене само због писане речи - прогањали, ухапсили, затворили и потом покушали јавно да произведу у интелектуалног злочинца и криминалца; да ме неопажено сведу на још једно име и презиме у кривичној евиденцији.

Ти и такви људи су превидели да ће после укидања ванредног стања наш правни и политички систем морати да настави своју еволуцију у складу са европским стандардима. Они као да споро или тешко уче, искуство их није научило релативности скоро свега око нас: да оно што данас изгледа црно колико сутра може постати бело, и обрнуто, да данашњи затвореник може осванути као чувар затвора, да се колико између два емисије ТВ вести може испоставити да су неке наводне клевете и увреде биле потпуно истините и оправдане. И да је за тужиоца - који се не држи закона као пијан плота – само питање дана када ће сести на клупу за оптужене.

Мени је свеједно да ли ће нека будућа истрага евентуално разоткрити повезаност дела ових лица преко тзв. полицијско-судских координација Д(О)С-а (као нелегалних, антидемократских и противуставних центара друштвене моћи) или ће се открити другачији степен и врста друштвене опасности коју су представљали. Не бих био изненађен ако би, ускоро, једно заиста независно и стручно тужилаштво открило доказе о њиховом злочиначком удруживању у циљу угрожавања самих темеља уставног уређења а ради остварења групних и личних интереса.

Али, мени је од свега тога знатно важније нешто друго: да у архиви суда поменута лица остану наведена као могући виновници кршења мојих људских права, уставних и грађанских слобода, а тек потом, да у складу са законом буде утврђен степен појединачне кривице за свакога и да најодговорнији буду примерно кажњени - макар лустрирани - за зла дела која су мени нанели.

Ако у томе и не успем у Ваљево, онда ћу правду за злочинце и задовољштину за учињену ми неправду потражити у далеком Стразбуру. Располажем са довољно упорности, интелигенције, узбурканих емоција и поузданих савезника потребних за један такав подухват. А и чујем да се тамо суди по мери закона, а не по мери бојазни пред звездама падалицама у застрашујућим обрисима Владана Батића, Душана Михајловића, Чедомира Јовановића и њима сличних Божјих створова.

Саставни део ове жалбе представља и напомена испод мог потписа; као и још четири странице (8-11) скенираних новинских чланака којима доказујем аутентичност коришћених цитата. Посебан прилог је ВХС касета са ознаком К.бр. 184/03 која садржи ексклузивне интервјуе са двојицом новинара недавно незаконито притворених због осветољубивости политичких и полицијских моћника или због свог писања против власти. Сврха прилагања документарне видео касете је да се судијама Окружног суда и будућим истраживачима кроз живо и непосредно сведочење жртава политичких одмазди пружи могућност за потпуније разумевање ширег друштвеног и правосудног контекста у коме се десило моје хапшење, затварање и суђење, али се десило и више од тога. У приложеним интервјуима је прецизно именован део власти који је из личних или групних интереса подстицао насилно гушење демократије у нашој земљи као и организовану репресију над грађанима, укључујући полицијско и физичко насиље, кршење уставних слобода, грађанских и људских права у Д(О)С-овској Србији, под изговором (селективне) борбе против организованог криминала и мера ванредног стања.

Поштоване судије, немојте очекивати да ће тужилаштво по службеној дужности реаговати у вези многобројних кривичних дела о којима сведоче двојица прогањаних новинара или о којима сам ја у неколико наврата, и пре и после притварања, јавно писао или говорио. Убеђен сам да се ту крије примарни мотив за моје оптуживање, притварање и осуду. Верујем да је тужилаштво у потпуности неосетљиво на кривична дела људи из окриља власти. Утисак је да они увек чекају док велики криминалци не сиђу са власти. А дотле, изгледа ми као да реагују само на њихову команду.

Dixi et animam meam salvavi.

Моја савест је мирна. И моје се кћерке, као одрасту, неће стидети родитеља.